

[Niels Andersen.]

der beskattes efter samme princip, altså lige skat eller proportionalsskat, er udvidet, og det er klart kommet til orde fra regeringens side, at man ønsker at gå videre ad den vej, at man ønsker at videreføre proportionalsskatten. Det ligger nu helt klart for alle partier i folketinget, at tiden er inde til en endelig reform af indkomstskatten til staten. Der er jo bred enighed om proportionalsskat for en stadig større del af skatteyderne, hvorved beskatningen af merindtægter lempes, og problemet om sambeskatning vil løses også på denne måde i hvert tilfælde for langt de fleste tilfælde vedkommende.

Der er også enighed om, at formueskattegrænsen skal hæves, og at der må gennemføres en ændring af beskatningen af kooperative selskaber og foreninger, således at der finder en ensartet beskatning sted af disse virksomheder og de private virksomheder.

Der påtænkes også i denne forbindelse, således som det er kommet til udtryk fra statsministerens side, en reform af den amts- og sognekommunale ejendomsbeskatning. Man tilsigter statens og kommunernes overtagelse af de beløb, der hidtil er udskrevet som amtskommunal grundskyld. Dermed vil altså det bortfalde, som har været et politisk stridsspørgsmål igennem mange år. Dermed være naturligvis ikke sagt, at de udgifter, som amtskatterne har dækket, forsvinder, men der sker det, at man forenkler skattesystemet således, at der fremover kun skal være kommuneskat og statsskat. Hermed bortfalder den egentlige amtskat, altså by- og sognekommuner lettes. Staten overtager kommunernes direkte andel af folkepensionen, og det er i og for sig en sund tankegang, der ligger bag dette, for det er vel sundt, at staten påtager sig de opgaver, som der direkte lovgives om.

Jeg vender mig derefter til oppositionens skatteforslag. Således som det i dag fremtræder, må man konstatere, at der er betydelige ændringer; på væsentlige områder er der overensstemmelse mellem oppositionen og regeringen. De synspunkter, der gøres gældende i de rent generelle betragtninger, er jo overensstemmende. Der er derimod ikke enighed om, i hvilken takt skattelettelserne skal finde sted. Men på

et område som f. eks. proportionalsskatten er synspunkterne ikke meget divergerende. Bemærkelsesværdig er også den ændring, oppositionen har foretaget med hensyn til sit syn på børnetilskud og børnefradrag. Der har oppositionen i virkeligheden rettet sig efter regeringens ønsker.

Det ærede medlem hr. Poul Møller gav i går udtryk for, at vi efterhånden havde accepteret oppositionens skatteforslag. Jeg vil gerne her udtale, at det modsatte jo er tilfældet. Da man fra oppositionens side havde konstateret, i hvilken retning vi arbejdede, skyndte man sig at lave et skatteforslag, som var et hestehoved foran det, vi var nået til. Det er sandheden om denne sag.

Der er i oppositionens skatteforslag meget vidtgående præmiering eller begunstiggelse af opsparing, og lad mig indrømme straks, at det jo kan lyde meget besnærende og meget tiltalende; men der er dog en ting, man skal gøre sig klart, og det er, at hvis der gøres fuldt ud brug af denne opsparingsbegunstiggelse, vil den samlede indkomstskattemasse reduceres ganske væsentligt. Jeg vil egentlig gerne spørge det ærede medlem hr. Poul Møller: hvis nu samtlige de borgere, der har mulighed for det, gør brug af disse begunstiggelser med hensyn til opsparing, vil man da være i stand til at nøjes med den 18 pct.s udskrivning, som man nævner i forslaget, eller vil denne udskrivningsprocent blive hævet? Det vil den efter min opfattelse, og hvad er det så, der sker, når man ser nøgternt og realistisk på det?

Det er jo det, at den mand, som ikke kan spare op, den husfader, som måske har flere børn at forsørge og derfor ikke er i stand til det, da skal være med til at betale en højere skat, fordi der er nogle, hvis opsparing skal begunstiges. Jeg kritiserer for så vidt ikke de tanker, der her ligger bag, jeg anerkender i høj grad nødvendigheden af opsparing som grundlag for de øgede investeringer, men jeg stiller bare det spørgsmål, om det er den rigtige vej, om det ikke betyder, at de mennesker, der ikke magter at spare op — dem er der trods alt nogle af — får en større skattebyrde. Hvis det er tilfældet, må jeg nok sige, at det er meget betænkeligt at gennemføre sådanne ændringer.

I det hele taget må man konstatere, at